

56.Ι.1946

ΣΤΟ ΧΑΣΜΟΙ

Μεσα σενα γλυκοχαρμα μιας αυγης ανηξερης. προμ ηνυμα του
στραβου αυωια της ζωης, ανισοροπα ξεπροβαλλουν οι ανθρωπινες
πυρινες σκεψεις.

Μια μεγαλη φωτια στο μεσο του πλανητη δινει μια φωτεινη κι
ο ογεματη οφη και κανει τα προσωπα ολωνων μας αυρια κατακοκκινα
ν αφριζουν απο λυσσα και μα μα και διθα γι ανθρωπινο αιμα.

Γαρ, μεσ' τα σπαρτα και στα αγκαθια, η σαπυλα και η βρωμια
καποιων γεκρω, πολεμησαν για ιδανικα, μολυνει τον αγερα.

Σ' ενα λειβαδι μαλρω, καποιος φτωχος γεωργος σκαλιζει το
σκληρο χυμα της ζωης του κι ελαφνα ξεπροβαλλουν μπροστα στα
ματια του κοκκαλα ανθρωπινα, παλιων και νεων πολεμιστων...

Ντκος. Δ. Νικολαου.

6.1.46